

slag for at være et rimeligt og naturligt Skridt. Men ærede Medlemmer ville nok se, at det er to forskellige Ting, enten man vil lette disse gamle Soldater Afgangen til at faa Invalidforsørgelse, altsaa i Tilfælde af Svækkelse, eller man vil gaa til et Skridt, som naturligvis er betydelig videre, nemlig at tilstaa en almindelig Understøttelse til alle de Invalider, der trænge. Dette er i og for sig noget andet, noget, som jeg henstiller til Overvejelse, men paa Basis af det foreliggende Lovforslag vil den Tanke, jeg tog Ordet for, være for saa vidt tilstrækkelig.

Golding: Ja, det har været mig en Glæde at høre, at først det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vojen) og dernæst det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3dje Valgkreds (S. Dinejen) sluttede sig til min Betragtning, nemlig den, at man skulde lade tilgaa de forskellige militære Lazaretter, Lazarettæger, Ordre til at notere foruden det, at de havde ligget syge saa og saa længe, endvidere, saa vidt muligt, om de havde paadraget sig Sygdommen i eller uden for Tjenesten. Jeg skal kun gøre den Bemærkning, at det vil ikke alene komme til at afhænge af de respektive Læger, men vedkommende militære Jurisdiktionschef vil ogsaa faa Anledning til at jage, domme om, hvorvidt der var Sandynlighed for, at Lægen kunde tage fejl i dette Forhold, for han er jo dog et Mennekte, ligesom alle andre. Der vil altsaa for det første være den militære Jurisdiktionschef, som er den militære Personlighed, og dernæst Militærlægen til at skønne over Forholdet, og derfor var der større Sandynlighed for, at den højtærede Finansminister kunde faa Sikkerhed i Sagen til at bedømme den paa den Maade, som ganske vist den højtærede Finansminister med sin humane Følelse for Invaliderne vil gøre.

Forlagsstilleren (Bluhme): Ja, jeg kan jo kun være tilfreds med, at Sagen dog synes at have fundet nogen Tilslutning her i Tinget, og særlig vil jeg udtale min Glæde over, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vojen) har givet sin Tilslutning, om end en noget betinget Tilslutning til Forslaget. Men naar han udtalte, at ogsaa han vilde være betænkelig ved at give Finansministeren en saa udstrakt Bemyndigelse over Statens Midler, saa vil jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at den Lov, som jeg her har stillet en Ændring til, giver Finansministeren den samme udstrakte Bemyndigelse.

Den siger udtrykkelig, at den stiller aarlig 15,000 Kr. til Finansministerens Raadighed til at uddele, naar han skønner, at der er Anledning til at uddele dem. Der er altsaa allerede i Forvejen givet Finansministeren en saadan Myndighed over Statens Midler, og det Lovforslag, jeg har tilladt mig at indbringe, røkker eller forandrer jo slet ikke noget ved dette Forhold. Naar den ærede Minister dernæst vil begrænse Bevistyrken for Staten over for Andrageren til kun at gælde Invalider fra tidligere Krige, saa forekommer det mig, at han gør Uret imod dem, der fremtidig indfalder til Tjeneste. Militærtjenesten har den Egenskab, at den virker heldigt paa mange, men højt uheldigt paa en stor Del. Mange komme hjem styrkede paa Legemet — om de ogsaa ere styrkede paa Sjælen, ved jeg ikke — men at ogsaa mange komme svækkede hjem, er sikkert, og det forekommer mig, at paa en Tid, hvor der stilles saa store Krav med Hensyn til at sørge for Arbejdere, der komme til Stæde under Arbejdet, maa først og fremmest denne Fordring stilles til Staten og ikke mindst for Invalidernes Vedkommende. Det forekommer mig ikke, at Staten kan overlade Kommunerne at sørge for dem i Stedet for at opfylde sin Pligt som den store Arbejdsgiver. Det forekommer mig, at det er en simpel human Fordring, der maa stilles til Staten, og efter de Udtalelser, der ere faldne nu og tidligere, har det netop været den almindelige Opfattelse, at vi skulle opfylde Humanitetens Fordringer eller give Ministeren Myndighed til at opfylde dem. Den ærede Minister siger, at det hverken kan være ham eller sin kommende Finansminister nogen Behagelighed at faa en saadan Bemyndigelse. Nej, det er et stort Ansvar at skulle skønne over Kausalforbindelsen mellem Sygdommen og Militærtjenesten og skønne over, hvorvidt der i Anledning af Sygdommen bør gives Understøttelse; men det er heller ikke min Opfattelse, at den ærede Konsejlspræsident just har sin Stilling for sin Fornøjelses Skyld. I øvrigt skal jeg bemærke til den ærede Minister, at naar han siger, at Loven fordrer, at det skal bevises, ikke alene at Staden eller Svagheden er paadraget den vedkommende i Militærtjenesten, men ogsaa at han har paadraget sig den ved Militærtjenesten, saa er det ganske vist en Fordring, der stilles, saaledes som Praksis har udviklet sig i Bestyrelsen for Invalidforsørgelsen, og det er ogsaa Grunden til, at der i 1889 fremkom en Lov, som i Humanitetens Interesse overdrog Finansministeren at afhjælpe den Trang, der var til Stæde paa Grund af Invalidbestyrelsens